

5289 3. Mai 1881: 2. Beh. af Lovf. om Tilf. med danske Handelskibes Sedygtighed m. m. 5290

føres saa vidt ud, at man paa ethvert Sted, hvor Skibe lades, har fuld Sikkerhed for, at det gaar rigtig og paalidelig til. Garantien derfor maa væsentlig ligge hos Rhederen eller Skipperen, og jeg udtaler med megen Tilfredshed og virkelig Tillid, at det forholder sig saaledes i Danmark, at de allerfleste større Rhederier ere af den Bestaffenhed, at man med fuldkommen No kan lade dem lade deres Skibe, uden at der er nogen Fare derved. Men jeg styr heller ikke at sige, at der er Andre, ligeoverfor hvilke man ikke kan gjøre det. Men at man skulde undlade at træffe enhver Forholdsregel for at søge at værne om Skibsfartens Sikkerhed og derigjennem Menneskenes Sikkerhed, fordi man ikke kan faae opdaget alle Tilfælde, synes mig at være en ganske besynderlig Ting. Fordi man ikke kan opdage alle Tyve, skulde man derfor ganske lade være at lede efter dem? Og hvor mange andre Omraader er der ikke, hvor en Bestræbelse mere eller mindre lykkes. Alt efter Omstændighederne? De Forholdsregler, vi tage til Forebyggelse af det ene eller det andet Onde, ere ikke af den Bestaffenhed, at vi kunne sige: Nu kan der ikke mere være Tale om det. Nei, man bestræber sig for at gjøre, hvad man kan, og søger at hjælpe lidt efter lidt ved Foranstaltninger ogsaa i Tilfælde, hvor de ikke kunne faae direkte Anvendelse. Jeg mener dermed, at Skibsinspektørinstitutionen med det Paalæg at føre Tilsyn med Skibes Ladning vil virke allerede ved sin Tilværelse. Skibsinspektøren vil i de fleste Tilfælde vide, hvor han skal henvende sig for at finde de Steder, hvor man lader saaledes, som man ikke burde lade. Han rejser ikke et eller andet Sted hen, hvorfra Skibe udgaa, uden at han i Reglen har nogen Formodning om, at der foregaar Noget, som fortjener at tilses, og han skal nok finde det, og den Omstændighed, at han træffer En og Anden hist og her ved Leilighed uden bestaandig at rejse for at lede efter dem, vil have sin væsentlige Betydning. Jeg kan altsaa ikke se, at det Argument har nogen Betydning, at der ikke er nogen Sikkerhed for, at Skibsinspektøren kan paa alle Steder føre den allerstørste Grad af virksomt Tilsyn med Skibes Belasting. Det kan man ikke forlange, og det vil ikke blive Tilfældet. Men at Skibsinspektørens Tilsyn med Skibenes Belasting vil have sin Betydning, derom nærer jeg ikke noget Tvivl nogen Tvivl, og deri haaber jeg, at Moltallet af dette Thing vil være enigt med mig. Jeg skal i dette Dieblit ikke komme ind paa den anden væsentlige Grund, der er hentet fra den Betragtning, at vi nu meget snart maa faae en Søfartslov, og at det er den, som skal indeholde disse Bestemmelser. Jeg har ligeover-

for den ærede Ordfører igaar udtalt mine Bemærkninger derimod, og jeg holder fast ved den Mening, at skal der være Regler, der forebygge Faren for Skibsfarten ved feil Belasting, og skal man i det Hele have saadanne Regler, maa man under alle Omstændigheder have en søregen Institution, der fører Tilsyn med Overholdelsen af disse Regler. Har man ikke det, ere Reglerne for mig af liden Betydning, og jeg tror, at Erfaringen hidtil har vist, at det Tilsyn, som i Kraft af de almindelige Bestemmelser i vor Lovgivning paahviler Politimestrene, har ikke hidtil ført til megen Kontrol hverten med Skibenes Sedygtighed eller Belastingens Bestaffenhed. Derjom saadanne Regler skulle have nogen virkelig effektiv Nytte, maa man have et særligt Tilsyn til at paase deres Overholdelse. Jeg hørte af et æret Medlem for Kjøbenhavn, der igaar havde Ordet, at Udgiften til, at en Søfartslov kommer frem, maatte endog turde være noget fjernere, end jeg har troet efter det Standpunkt, hvorpaa Sagen nu befinder sig. Det vilde forekomme mig at være ganske besynderligt, om man altsaa under Henvisning til en saadan noget fjernere liggende Lov skulde finde det rigtigt ikke nu at træffe ialtsald foreløbige Foranstaltninger til, at der ikke sker flere Ulykker paa Søen, hvorved Menneskeliv sættes i Fare ved Skibes feile Belasting end dem, som allerede ere fete, og som det statistiske Labelværk virkelig viser ere foregaaede. Naar der er Tale om Menneskeliv, forekommer det mig ogsaa, at det er noget vel theoretisk at sige: Der skulle Bestemmelserne staa; de bør ikke staa i denne Lov, det er imod Systemet, saa faae de gode Folk at drufne. Indtil den Tid se vi bort fra den Fare, der kan være tilstede for dem. Indtil vi faae en Søfartslov, maa de feile med de Skibe, som ere feil belastede, det maa de finde sig i; saa skulle vi senere søge at rette paa det. Men, som sagt, dette Punkt har jeg omtalt igaar paa en saadan Maade, at jeg ikke, ialtsald i nærværende Dieblit, ønsker at udtale mig videre derom. Jeg tør ikke have det forsængelige Haab, at, hvad jeg sagde dengang, skulde have nogen overveiende Indflydelse paa den ærede Ordførers Stilling til Sagen. Skulde jeg have været saa heldig, at han tillægger Sagen i det Hele en saadan Betydning, at han tror det rigtigt at vige bort fra sit, som jeg dog haaber, ikke altsor bestemte Standpunkt, eller skulde han virkelig have fundet Noget i de Udtalelser, jeg er kommen med, vil det selvfølgelig være mig en overordentlig stor Behagelighed. Men, som sagt, det stoler jeg ikke paa, og der er da en Mulighed for, at jeg kan komme ind paa dette Omraade engang endnu. Jeg vil i Sagens virkelige Interesse ønske,